

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j.: MPSV-2023/23885-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j.: MPSV-2023/23885-421/1 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 1. 2023, č. j.: ABJ-156/2023-09/02 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím nebyl žalobce podle § 25 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění ke

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o zaměstnanosti“), zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání.

2. Žalobce v první řadě namítal, že žalovaný rozhodl v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 2560/13, bod 32, čímž porušil povinnost vypořádat se s relevantní judikaturou, jak to ukládá náleží Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. II. ÚS 1292/21. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného vypořádání námítky, o čemž pojednává např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73. Není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil, k čemuž se vyjádřil Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35.
3. Žalobce rovněž namítal, že postup žalovaného sice byl formálně souladný se zákonným textem, ale odhlédnulo se při něm od reálných společenských vztahů. Postup byl svévolnou aplikací práva, které scházelo smysluplné odůvodnění (náleží Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2003, sp. zn. III. ÚS 671/02). Ze strany žalovaného bylo zasaženo do žalobcova sociálního práva ve čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. S napadeným rozhodnutím se pojí přepjatý formalismus, který zapovídá náleží Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04. Podle náleží Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03, žádný normotvůrce nezamýšlí dát jím tvořenému aktu absurdní nebo nerozumné důsledky, avšak žalovaným provedený výklad § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti vede k takovému absurdnímu výsledku. Žalovaný měl postupovat v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09, podle něhož se každý může spolehnout, že mu státní moc dopomůže k realizaci jeho subjektivních nároků a nebude mu v jejich uplatnění bránit. Žalobce učinil podání dne 13. 12. 2022 mimo úřední hodiny žalovaného a žalovaný se jím zabýval až dne 14. 12. 2022, kdy již neexistovala zákonná překážka bránící zařazení žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce se nacházel v situaci, kdy byl sice formálně zaměstnán a nutně potřeboval pomoc státu, ale jeho pracovní poměr byl těsně (v řádu desítek minut) před skončením.
4. V rozšířené verzi žaloby ze dne 23. 3. 2023 žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí stíhá vada nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když se žalovaný nevypořádal s argumentem podepřeným judikaturou Ústavního soudu, což vyústilo v porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v založení na přepjatém formalismu, v důsledku čehož se žalovaný dopustil libovůle.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh řízení a žalobní námítky. Konstatoval, že podání prostřednictvím datové schránky je ve smyslu § 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. 9 Afs 28/2010. Zákon o zaměstnanosti dovoluje zařadit uchazeče do evidence uchazečů o zaměstnání, pokud splňuje podmínky pro zařazení ke dni podání písemné žádosti. Posunutí data zařazení na pozdější termín, než je den podání písemné žádosti, zákon o zaměstnanosti neumožňuje. Žalobce nenamítal žádnou skutečnost bránící v podání žádosti až dne 14. 12. 2022, přičemž žalovaný nepostupoval v rozporu s nálezem Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 420/09, když žalobce dne 15. 12. 2022 vyrozuměl o nemožnosti zařadit jej do evidence na základě žádosti ze dne 13. 12. 2022. Žalobci nikdo v době jeho nezaměstnanosti nebránil požádat o

zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. V řízení o žádosti je na žadateli, kdy žádost podá, a v daném případě si žalobce mohl a měl pohlídat, kdy žádost podává, aby již v den podání splňoval podmínky pro zařazení do evidence. Nález Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 420/09, se týkal zachování lhůty pro doplnění kasační stížnosti zasílané elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, kdy zpráva sice byla odeslána v poslední den lhůty těsně před půlnocí, ale z technických důvodů byla doručena až několik minut po půlnoci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

6. Žalobce v replice namítal, že v souvislosti s nálezem Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 2560/13, žalovaný nepochopil rozdíl mezi kasační a precedenční závazností rozhodnutí, když podstatná je nosná myšlenka „ratio decidendi“, kterou se soudy musí řídit v návaznosti na nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05. Poukaz na předchozí relevantní rozhodnutí soudu v obdobné věci je podle nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 1895/14, zásadní argument, který musí soud vzít v potaz a vypořádat se s ním v odůvodnění. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, neodstranitelnou vadou, a proto nelze rozhodnout jinak než napadené rozhodnutí zrušit.
7. Dne 14. 9. 2023 bylo soudu doručeno podání žalobce nazvané „*Podnět k uplatnění autoremedury – nesprávně vyměřený soudní poplatek / Návrh na předložení věci Ústavnímu soudu*“. Žalobce se jím domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2023, č. j. 2 Ad 7/2023-23, kterým byl vyzván k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 3000 Kč dle položky 18 bodu 2 písm. a) Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Srovnává § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích a § 31 odst. 2 s. ř. s., z čehož vyvozuje, že zákonodárce vyjádřil vůli, aby sociálně citlivé věci rozhodoval samosoudce a aby tyto věci byly osvobozeny od placení soudního poplatku. Žalobcova věc je rovněž sociálně citlivou a měla by být osvobozena od soudního poplatku. Dospěje-li soud k závěru o rozporu právní úpravy týkající se věcného osvobození od placení soudních poplatků s principem bezrozpornosti právního řádu, potom je namístě, aby ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2264/13, dotvořil objektivní právo cestou extenzivního ústavně konformního výkladu pojmu „podpora v nezaměstnanosti“ v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích. Je-li diferenciací zákonodárcem koncipována s vědomím teleologického rozporu a rozporu s pojetím České republiky jako sociálního státu, měl by soud předložit věc Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 13. 12. 2022 v 22:46 hodin zaslal ze své datové schránky správnímu orgánu I. stupně formulářovou žádost o zprostředkování zaměstnání, zpráva byla doručena dne 14. 12. 2022 v 7:38 hodin. V žádosti se uvádí skončení zaměstnání ke dni 13. 12. 2022.
9. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 15. 12. 2022 žalobce informoval, že se do evidence uchazečů o zaměstnání může zařadit až následující den po ukončení pracovního poměru. Pokud pracovní poměr trval do 13. 12. 2022, mohl se žalobce evidovat nejdříve dne 14. 12. 2022. Žalobce byl vyzván, aby svou žádost a dokumenty zaslal znovu.

10. Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2023, které bylo žalobci doručeno dne 16. 1. 2023, správní orgán I. stupně podle § 25 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona žalobce nezařadil do evidence uchazečů o zaměstnání. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že rozhodující je datum doručení žádosti dne 13. 12. 2022, kdy byl žalobce stále v pracovním poměru, čímž by došlo k souběhu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a trvání pracovněprávního vztahu, který není uveden v § 25 odst. 3 a 6 zákona o zaměstnanosti.
11. Dne 17. 1. 2023 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítal přepjatý formalismus rozhodnutí, nerespektování judikatury Ústavního soudu, smyslu a účelu § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti a garantovaného sociálního práva.
12. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím dne 3. 3. 2023, s doručením dne 13. 3. 2023, když prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a odvolací námítky. Žalovaný vyšel z úvahy, že podání datovou schránkou je ve smyslu § 18 zákona o elektronických úkonech učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci, v čemž odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 Afs 28/2010. Zákon o zaměstnanosti stanoví trvání pracovního poměru jako skutečnost bránící zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a nezařazení do evidence v den trvání pracovního poměru není projevem přepjatého formalismu.
13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že není důvodná.
14. Podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti *„uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště a která není v pracovněprávním vztahu nebo ve služebním poměru, s výjimkami uvedenými v odstavcích 3 a 6.“*
15. Podle ustanovení § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *„fyzická osoba se zařadí do evidence uchazečů o zaměstnání dnem podání písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání. Požádá-li fyzická osoba o zprostředkování zaměstnání nejpozději do 3 pracovních dnů po skončení zaměstnání nebo jiných činností, které jsou uvedeny v § 25 odst. 1, nebo činností, které jsou podle § 41 odst. 3 považovány za náhradní doby zaměstnání, zařadí se do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne následujícího po skončení zaměstnání nebo těchto činností.“*
16. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v § 68 odst. 2, 3 a § 90 správního řádu. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn., nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.

17. Výkladem § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se Nejvyšší správní soud zabýval mj. v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 8 Ads 203/2018-34, kde uvedl, že „[...] ustanovení § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti rozlišuje dvě skupiny případů – podmínek, které musí splnit fyzická osoba, aby se stala (mohla vůbec stát) uchazečem o zaměstnání. První skupina podmínek postačí sama o sobě k tomu, aby fyzická osoba nemohla být uchazečem o zaměstnání, aniž by bylo nutné, aby přistoupily další okolnosti. Druhá skupina podmínek naopak předpokládá, že samotný výkon určité funkce a s tím spojený výkon činnosti nepředstavuje sám o sobě důvod, pro který nemůže být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání. U těchto vybraných činností pak musí přistoupit další zákonem předvídaná podmínka, aby mohla být fyzická osoba vyloučena z okruhu uchazečů o zaměstnání. Je tedy patrné, že zákonodárce zamýšlel odlišit situace, kdy již pro samotné zastávání určité funkce nemůže být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání, od situace, kdy samotné zastávání určité funkce nepředstavuje samo o sobě důvod, pro který nemůže být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání; k tomu, aby osoba zastávající funkci a vykonávající s touto funkcí související činnost nemohla být uchazečem o zaměstnání, musí tedy přistoupit ještě další zákonem předvídaná podmínka, kterou představuje faktický výkon této činnosti [...]“. Právě do této skupiny patří i písm. a), neboť v odst. 3 a 6 shodného ustanovení se vymezují situace, kdy existence pracovněprávního poměru nebrání v zařazení mezi uchazeče o zaměstnání. Žádná z těchto dvou situací se netýkala žalobcovy věci. Žalobce v pracovním poměru vykonával činnost, u níž měsíční výdělek přesahoval polovinu minimální mzdy, jak soud zjistil z pracovní smlouvy ze dne 12. 10. 2022. Žalobce nevykonával ani krátkodobé zaměstnání zprostředkované krajskou pobočkou Úřadu nejdéle na dobu tří měsíců.
18. Jak se uvádí v § 18 odst. 1 zákona o elektronických úkonech, „fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky“. Žalovaný důvodně odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79, publ. pod č. 2131/2010 Sb. NSS, podle něhož „podání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné moci (§ 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů) je učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci.“ Při doručování do datové schránky orgánu veřejné moci se tedy dodání rovná doručení. Nejvyšší správní soud při absenci explicitní zákonné úpravy považoval takový výklad za jediný možný především z důvodu, že není přijatelné, aby orgán veřejné moci vlastním postupem (zejména svým pasivním přístupem či nečinností, tzn.

nepřihlášením oprávněné osoby do datové schránky) určil okamžik, kdy mu bude podání účastníka řízení předáno, tj. kdy z procesněprávního hlediska vyvolá účastníkem zamýšlené důsledky. Soudu přitom není známo, že by tento názorový přístup byl v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu překonán, resp. nahrazen přístupem prosazovaným žalobcem, tzn., aby byl klíčový okamžik přihlášení oprávněné úřední osoby na počátku pracovní doby.

19. V žalobcově věci nevznikají pochybnosti, že byl v době ode dne 12. 10. 2022 v pracovním poměru, který nevykazoval znaky uvedené v § 25 odst. 3 či odst. 6 zákona o zaměstnanosti. Ke zrušení pracovního poměru ve zkušební době došlo ke dni 13. 12. 2022, jak je zjevné z dokumentu „Zrušení pracovního poměru ve zkušební době“ ze dne 9. 12. 2022. Na doručence datové zprávy k žalobcově žádosti o zprostředkování zaměstnání figuruje coby datum a čas dodání: 13. 12. 2022 v 22:46:03. Jestliže se v čase 14. 12. 2022 v 07:38:30 oprávněná zaměstnankyně správního orgánu I. stupně přihlásila do datové schránky, není tím v návaznosti na usnesení Nejvyššího správního soudu, č. 2131/2010 Sb. NSS, dotčeno doručení dodáním do datové schránky v čase 13. 12. 2022 v 22:46:03. Jeví se pak zcela bezpodstatným, že až od přihlášení oprávněné zaměstnankyně by se správní orgán I. stupně počal žalobcovou žádostí zabývat. Soud tedy shrnuje, že správní orgány postupovaly správně v souladu s normativní dikcí zákona o zaměstnanosti, pakliže žalobce nezařadily do evidence uchazečů z důvodu tkvícího v předčasnosti jeho žádosti.
20. Soudu je známa bohatá judikatura Ústavního soudu vztahující se k teleologickému výkladu právních norem. Za významný soud pokládá např. náleze ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, v němž Ústavní soud uvedl: *„soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchylnit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku.“* Tato koncepce se podle názoru soudu váže rovněž na rozhodování správních orgánů, resp. neexistuje důvod, pro který by se jí neměly řídit. V souvislosti se zákonem o zaměstnanosti ovšem soud připomíná, že tento zákon není konstruován na jednoduchém vztahu, kdyby uchazeč o zaměstnání měl automaticky právo na vyhledávání vhodného zaměstnání, poradenství a poskytování informací o pracovních příležitostech spolu s případnou podporou v nezaměstnanosti, zatímco Úřad práce by mu tato plnění musel vždy poskytnout. Zákon o zaměstnanosti naopak stojí na komplexu práv a povinností, když uchazeče o zaměstnání zatěžuje povinnost součinnosti, byť ji zákonodárce přímo nedefinoval. Žalobce byl připisem ze dne 15. 12. 2022 vyrozuměn o nutnosti podat novou žádost, která by již časově korespondovala s podmínkou v § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Žalobce však tuto výzvu nereflektoval, třebaže ho taková součinnost fakticky nemohla výrazněji zatížit. Nemusel se ke správnímu orgánu I. stupně dostavit osobně, doklady ke svému vzdělání a ukončenému pracovnímu poměru již měl k dispozici, v uloženém formuláři žádosti o zprostředkování zaměstnání by toliko pozměnil datum. Ostatně žalobce nepředstřel jediný argument, kterým by odůvodnil, proč žádost nemohl podat ve dnech 14. – 16. 12. 2022, čímž by byl v návaznosti na § 26 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání počínaje dnem 14. 12. 2022, tedy bezprostředně navazujícím na den skončení pracovního poměru. Soud uvádí, že přepjatý formalismus, jehož se žalobce dovolával, by se pojil se situací, kdyby zákon o zaměstnanosti ovládala jednostrannost v právech u uchazečů o zaměstnání a v povinnostech na straně Úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

práce, přičemž tento správní orgán by uchazečům bránil v uplatnění jejich práv tak, aby je měly stíhat náročné, obtížně splnitelné podmínky pro zařazení do evidence, což ale nebyl žalobcův případ. Jestliže správní orgán I. stupně již dne 15. 12. 2022 vyrozuměl žalobce výše zmiňovaným přípisem o podmínkách zařazení do evidence, potom není možno tvrdit, že na žalobcův případ reagoval v rozporu s nálezem Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 420/09. Namítal-li žalobce také zásah do sociálního práva ve čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, je třeba zdůraznit, že se nejedná o neomezené právo, nýbrž jde o právo, jehož podmínky stanoví zákon. Stát v přiměřeném rozsahu hmotně zajišťuje jen ty občany, kteří bez své viny nemohou získávat prostředky pro své životní potřeby prací, a přitom splňují zákonné podmínky pro poskytování zajištění.

21. Žalobci není možno přisvědčit ani v univerzální použitelnosti nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 2560/13, bodu 32, na všechny případy doručení podání těsně před koncem či po konci zákonné lhůty. Soud upozorňuje, že v citovaném nálezu šlo o doplnění kasační stížnosti doručené elektronicky e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem až dne 4. 6. 2013 v 00:26 hodin, když lhůta pro doplnění kasační stížnosti uplynula dne 3. 6. 2013 a stěžovatel zprávu prokazatelně odeslal dne 3. 6. 2013 v 23:38 hodin. Ústavní soud hned v bodu 34 nálezu konstatoval: *„Dává-li tudíž soudní řád správní účastníku řízení možnost, aby procesní úkony činil v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona, pak není s ohledem na výše vyložené závěry materiálně myslitelné, aby systémové procesy zpracování takového datového přenosu v rámci tohoto doručovacího mechanismu šly na jeho vrub. Účastník řízení je v každém případě povinen soudu údaj o odeslání takové e-mailové zprávy věrohodným způsobem prokázat, nevyplývá-li již ze samotné přijaté zprávy datum a čas jejího odeslání.“* Výklad pravidel o nedodržení lhůty již potom v tomto nálezu není dále rozváděn. Soud zastává názor, že se citovaný náleží týká technických vad při doručování, a nevztahuje se ke zvláštnímu způsobu doručování prostřednictvím datové schránky, kde, jak již bylo výše uvedeno, okamžik dodání odpovídá okamžiku doručení. Zároveň nelze z odůvodnění nálezu dospět k závěru o rovnosti mezi doručením předčasným a po uplynutí lhůty.
22. K žádosti žalobce o uplatnění autoremedury ve vztahu k vyměřenému soudnímu poplatku a návrhu na předložení věci Ústavnímu soudu soud uvádí, že řízení ve věcech vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání není osvobozeno od soudních poplatků na rozdíl od řízení ve věcech dávek podpory v nezaměstnanosti, jež bylo od soudních poplatků osvobozeno na základě změny § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích provedené zákonem č. 87/2015 Sb. Z důvodové zprávy k této novele jasně vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo osvobodit od soudních poplatků toliko řízení ve věcech podpory v nezaměstnanosti podle § 39 zákona o zaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci podle § 40 zákona o zaměstnanosti, nikoli však řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 zákona o zaměstnanosti, které je systematicky zařazeno v jiné hlavě zákona o zaměstnanosti než řízení, jejichž soudní přezkum je osvobozen. Skutečnost, že se osvobození od soudních poplatků týká pouze státních dávek podpory v nezaměstnanosti, a nikoliv také řízení ve věcech uchazečů o zaměstnání, potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 143/2011-78, ze dne 9. 11. 2016, č. j. 7 Ads 247/2016-35, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 Ads 103/2017-23). V usnesení ze dne 15. 1. 2020, č. j. 6 Ads 246/2019-12, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„rozhodnutí o nezařazení do evidence uchazečů o*

zaměstnání, které je předmětem tohoto řízení, je svou povahou a důsledky obdobné rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, ani projednávaná věc tedy není od soudních poplatků osvobozena.“ Soud uvádí, že jednotlivé položky v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích mají vždy charakter peněžitých plnění. Řízení o nezařazení či vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání takovou povahu postrádají, a proto by jejich případné začlenění do tohoto ustanovení narušilo jeho zřetelnou systémovou logičnost. Soud proto neshledává důvod k rozhodnutí o vrácení soudního poplatku ani k předložení věci Ústavnímu soudu, třebaže se ztotožňuje se žalobcovým názorem, že nezařazení do evidence uchazečů bezesporu náleží k sociálně citlivým věcem.

23. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. června 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.